

покриви на Битоля. Ние продължавахме да лежимъ по гръбъ или по гърди, безъ да ни липсва занимание: съ раздадени въ ржка картони, на които въ цвѣтни тонове бѣха дадени рисункитѣ на танкъ, ние се взирахме въ посоченитѣ нѣколко червени точки — уязвимитѣ мѣста на танковетѣ. Презъ време на танковата атака, която очаквахме всѣки моментъ, трѣбваше въ малкитѣ червени точки да примѣрваме нашитѣ малнихерки... Нѣколкото голѣми изкопи, привършени преди разсѣмване, маскирани добре и разположени на 300—400 крачки предъ насъ, изглежда да бѣха най-сигурното ни сръдство срещу очакваната атака. Ние просто съ детинско нетърпение очаквахме настѣпването на стоманенитѣ влѣчуги, за да видимъ какъ тѣ ще попаднатъ като слонове въ ями...

Времето течеше. Мина обѣдъ, а септемврийскиятъ фебъ почна да ни пърже безъ пощада. Омърлушени и задрѣмали въ прѣстѣта, нѣщо остро като пѣсенъта на комаръ почна да тананика далеко и високо. Това бѣше наистина „комаръ“, само че изтъканъ отъ коприна, желѣзо и бензинъ. Той скоро почна да става дързкъ, пѣсенъта му — груба, а крилетѣ му въ огромни бързоходни сѣнки почнаха да минаватъ надъ насъ, като ржце, които искатъ да ни благословятъ.